

Tot s'hereta

Estefania Gómez i Fuentes

**XXI Premis Universitat de València
d'Esriptura de Creació, 2024**
Narrativa en valencià

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret d'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, transmesa o publicada de cap manera ni per cap mitjà sense autorització expressa dels propietaris del copyright.

En la XXI edició dels Premis Universitat de València d'Esriptura de Creació, any 2024, en la modalitat de narrativa en valencià, un jurat format per Mercè Pérez Martínez, Diego Segura Pastor, Marta Meneu Borja i Cristina García Pascual com a secretària, declarà guanyadora l'obra *Tot s'hereta*, d'Estefania Gómez i Fuentes. Aquests premis estan organitzats per la Delegació d'estudiants a través del Servei d'Informació i Dinamització (Sedi), amb la col·laboració de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació i les aules de Narratives, Poesia, Arts Escèniques i Cinema del Vicerectorat de Cultura i Societat.

VNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

Servei d'Informació i Dinamització **Sedí**

1a edició: desembre de 2024

© **del text:** Estefania Gómez i Fuentes

© **d'aquesta edició:** Universitat de València

Motiu de coberta: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Disseny i maquetació: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Revisió lingüística: Neus Pedrós - Edicions 96

Apartat de correus 23, 46670 la Pobla Llarga
Telèfon d'atenció: 96 246 11 04

ISBN: 978-84-19149-96-1

DL: V-4333-2024

Tot s'hereta

Estefania Gómez i Fuentes

Del temps, capítol primer

Previsió de L'oratge d'À Punt, 25 de març de 2022.

*B*ona nit, en algunes zones de les comarques centrals portaven 14 dies sense veure el sol. Finalment, hui ha eixit un poc, encara que l'ambient està molt carregat. En els últims 10 dies, hauríem d'haver tingut 120 hores de sol, encara que les zones més afortunades han tingut 3 hores i 10 minuts; però tenim casos com el de Xàtiva, on només han tingut 20 minuts de sol. En el que portem d'este mes de març, ha plogut més que en els últims 11 mesos. Alguns embassaments estan al 100% de la capacitat i s'hauran de prendre mesures. Tots els salts i tots els rius estan ben carregats. Des del 1972 que no havia plogut tant per març, i abans, el 1922. Potser ja estan farts de tantes dades, però és que el que ha passat enguany passarà als annals de la història. 1.049 litres s'han acumulat a la Vall d'Ebo entre l'1 i el 24 de març, quasi el doble del que va ploure a Londres, un lloc plujós, durant TOT l'any passat. Tot i això, els hem de comunicar que encara ens queden uns litres més per acumular, perquè encara ens esperen més precipitacions, segurament, fins al dissabte. Bona nit i bon cap de setmana.

De la casa, capítol segon

*L'*àvia se n'anà a un lloc millor –o això espere– l'11 d'abril de 2020 per culpa de la maleïda covid; i l'avi també ens abandonà un any després, el 8 de juny de 2021, d'un atac al cor que no li van diagnosticar a temps. I l'única part positiva de tot açò fou que, almenys, Bruna i jo havíem pogut anar a viure a sa casa

i deixar aquell niu de misèria en què vivíem. Va ser dur, molt dur. Tot i que sempre havia volgut viure entre aquelles quatre parets, fou molt més difícil del que m'esperava. I això que no començarem la neteja de la casa ni el trasllat fins a l'any següent...

Aquella casa tenia una història que jo sempre havia considerat molt curiosa: l'àvia sempre em contava que l'avi del meu avi –José Raga Mas, *el tio Tale*– havia comprat a son pare el terreny on estava construïda. I jo, també sempre, bromejava i li responia «i al final t'has quedat tu la casa igualment!», i réiem les dues. I en aquell lloc és on feren la casa tal com es construïen abans: amb fusta, fang, pallús, pedres, canyís i poca cosa més, però amb les portes de mobila. Aquelles portes enormes, no les havia arribades a conèixer; ara bé, la mare em contava que tenien una xapa de metall a la banda de fora per a protegir la fusta del sol i de la pluja, i que estaven decorades amb uns claus que dibuixaven motius florals i dues de les inicials dels meus rebesavis dins de dos rosetons: JR i RE.

La casa era –i és– molt gran, i allí fou on acabà vivint la seua filla Carme, que es casà amb Miquel –un vell amic de la besàvia Elionor, la dona de qui jo havia adquirit el nom–, i amb el qual tingué quatre fills i una filla. I quan l'avi anava a casar-se amb l'àvia, Carme i Miquel feren una altra obra perquè pogueren viure-hi també; i finalment, l'avi fou qui heretà la casa. Com també l'avi i l'àvia construïren una altra habitació perquè passaren allí l'estiu ma mare, mon pare i els meus germans abans que jo nasquera; i acabaren heretant la casa els quatre fills –ma mare i els meus tios–, i Bruna i jo poguérem comprar-los a molt bon preu la casa que sempre havia somniat.